

OBITELJ
MONET

PRINCEZA

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Sanja Gjenero

LEKTURA

Mira Pavlica

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

PRIPREMA KORICA

Studio 2M

TISAK

Znanje d.o.o. Mandićeva 2

Zagreb, listopad 2025.

NASLOV IZVORNIKA

Rodzina Monet – Królowa vol. 1

Copyright © for the text by Weronika Anna Marczak

Original edition copyright © by MUZA SA, Warszawa 2022, 2023

All rights reserved

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2025.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-40-6

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001281539.

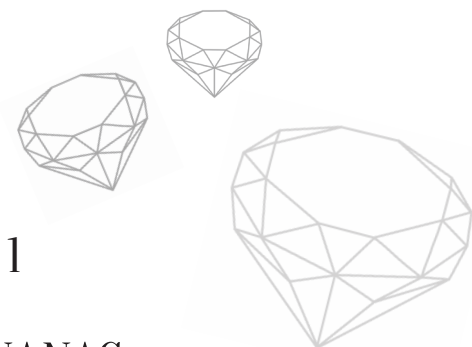
WERONIKA ANNA
MARCZAK

OBITELJ MONET

PRINCEZA

POETIKA

1

NEZNANAC

Dobro se brinite za nju, jeste li razumjeli? Willova ruka zaštitnički je počivala na mojem ramenu. Strogo je pogledao ostalu braću. – Mislim ozbiljno. Pazite na nju i budite ljubazni prema njoj.

Dylan je zakolutao očima, Shane je kihnuo i kimnuo, a Tony se pravio da ne čuje, igrajući se upaljačem. Plamen se odražavao u njegovim ravnodušnim ledenoplavim očima, a toplina vatre stvarala je zanimljiv kontrast hladnoći njegova pogleda.

Stajali smo u garaži. Jedan od muškaraca koji su radili za nas upravo je nosio naše stvari u prtljažnik velikog kombija, i nisam mogla ne zamijetiti njegove snažne ruke.

Bila je duboka noć i tek sam se nedavno probudila. Još maloprije sjedila sam u krevetu i trljala oči, a već u sljedećem trenutku bila sam u garaži, spremna za polazak.

Glasno sam zijevnula i ušuškala se u svoju debelu vestu s kapuljačom, promatrajući što se događa. Postupno me obuzela putna groznica i pokušala sam smiriti sve jaču nervozu. Dodatno me uznemirila činjenica da Will ne ide s nama. Bio

mi je omiljeni brat, brižan, srdačan i pažljiv, što se baš ne može reći za ostale.

– A ti, Hailie, slušaj svoju braću – čula sam Vincenta kako govori. – Oni su odgovorni za tebe.

Okrenula sam se u smjeru iz kojeg je dolazio njegov glas, smiren i hladan, tipičan za moga najstarijeg brata. Ja sam se smrzavala unatoč vesti, dok je on na sebi imao samo majicu kratkih rukava i tamni, donji dio trenirke. Premda je bio odjeven slično kao i ostali dečki, u toj odjeći nesumnjivo je odskakao. Vince je uvijek bio u klasičnom odijelu i košulji, pa me iznenadilo što u svom ormaru ima i nešto drugo. Moj pogled pao je na masivni pečatnjak koji je nosio na srednjem prstu desne ruke. Skida li ga ikad?

Dok je Vincent govorio, Dylan, Shane i Tony imali su osmijehe od uha do uha, pa sam potisnula potrebu da im kažem koliko je to nepravedno. No, ionako me ne bi ozbiljno shvatili. Nesvjesno sam stisnula šake.

Na kraju me Will poljubio u čelo i poželio mi ugodan odmor. Ušla sam u kombi i iznenadila se otkrivši da ima mekana, udobna kožnata sjedala. Jedini nedostatak bila je činjenica da sam se morala voziti sa svojom dosadnom braćom.

Shane je sjeo pokraj mene, a Dylan na suprotno sjedalo. Uspjeli smo se zakačiti već na putu do zračne luke. Točnije rečeno, moja braća nisu bila sposobna za normalan razgovor jer je Dylan na svako moje pitanje odgovarao bahatim 'Idi spavati!'

Nisam mogla zamisliti kako ću preživjeti sljedeća dva tjedna. Bila mi je nepodnošljiva već sama pomisao da ću satima biti zatvorena s njima u avionu, u skučenom prostoru na velikim visinama, bez mogućnosti da im pobjegnem.

Tiho sam uzdahnula.

Već sam dovoljno dobro poznavala svoju obitelj da se

pripremim na let u prvom razredu. Za braću Monet luksuz je bio jednako prirodan kao i disanje, ali nikada ne bih očekivala da posjeduju privatni avion.

Dok smo prolazili kroz VIP izlaz i hodali prema malom avionu, osjećala sam se kao u snu. Pokraj prolaza stajala je zgodna mlada žena u elegantnoj uniformi, vjerojatno stjuardesa, koja nas je uljudno pozdravila pri ulasku. Shane i Tony razmijenili su znakovite poglede, našto sam visoko podigla obrve.

Dylan se popeo stubama i otišao ravno u kabinu, kako bi pozdravio pilote. Zvučalo je kao da su stari znanci, no nisam se mogla usredotočiti na ono što su govorili jer sam ostala zapanjena unutrašnjošću aviona.

Ugledala sam sjedala i sofe presvučene svijetlom kožom, mekane jastuke, elegantne svjetiljke i veliki ravni ekran koji je visio sa stropa. Unutra je bilo dovoljno mjesta za najmanje deset osoba.

Tony se bacio na jedno od sjedala, ispružio noge i zadovoljno uzdahnuo, dok je Shane odmah pošao prema ugrađenom minibaru. Ja sam stajala i gledala, sve dok nisam začula iza sebe Dylanov glas. – Sjedni! – naredio je i progurao se pored mene.

Torba mi je kliznula s ramena, a Dylan je zagundao i dohvatio je. Zatim mi je stavio ruku na leđa i nježno me gurnuo prema jednom od sjedala.

Spustila sam se na mekano sjedalo. Znala sam da će let biti dug, ali tješila me pomisao da ću ga provesti u ovom nevjerojatno udobnom okruženju.

Ubrzo se pokraj mene pojavila stjuardesa i objasnila mi kako vezati pojas koji je bio skriven sa strane.

Većinu vremena bila sam jednostavno bez riječi, previše zadivljena da bih rekla bilo što, razmišljajući o tome kako moja braća posjeduju privatni avion. Znala sam da imaju mnogo novca, jer su nosili skupu odjeću, vozili sportske automobile i posjećivali najekskluzivnije restorane. Ali vlastiti avion?! To je posve druga priča.

Neko vrijeme promatrala sam oblake, zatim sam gledala kako dečki igraju *PlayStation*, što je bilo pomalo smiješno, i na kraju sam zadrijemala. Kad sam se malo kasnije probudila, Shaneov pogled bio je na meni. Tony i Dylan u međuvremenu su zaspali i mirno spavali na svojim sjedalima. Shane je odložio vrećicu s gumenim bombonima koje je dotad jeo, obrisao ruke o hlače, izvadio bežične slušalice iz ušiju i ustao.

– Dođi, djevojčice – rekao je. – Želim ti nešto pokazati.

Ustala sam, sretna što se napokon netko zanima za mene, i ne razgovara sa mnom samo da bi me zadirkivao.

Shane je pozvao stjuardesu i nešto joj šapnuo na uho. Žena je nestala i vratila se prije nego što sam bratu stigla uputiti prijekoran pogled. Nasmiješila se Shaneu, a meni vragolasto namignula.

– Što se ovdje zbiva? – upitala sam.

Shane nije odgovorio, samo me zagrlio jednom rukom i poveo prema kabini. Kratko je pokucao na vrata i otvorio ih. Provukli smo se kroz uzak prolaz. Pilotska kabina bila je skućena; u njoj su dominirala dva ogromna sjedala na kojima su sjedili piloti.

Ispred njih se nalazila široka ploča s mnoštvom ekrana, prekidača i gumba, ali ja nisam mogla odvojiti pogled od prizora koji se pružao iza vjetrobranskog stakla.

Ispod nas su se nakupljali oblaci i činilo se kao da lagano klizimo kroz njih. Sa strane su prodirale slabe sunčeve zrake, iznad kojih se prostiralo beskrajno plavo nebo. Bila

sam očarana. Nikada nisam vidjela nešto tako jednostavno, a istovremeno tako čarobno.

Piloti su mi nešto rekli, ali jedva sam ih čula. Shane se glasno nasmijao i to me na trenutak trgnulo iz zanesenosti. Nešto sam odgovorila, ni sama ne znam što, jer nisam mogla skrenuti pogled. Samo sam stajala ondje, sve dok Shane nije rekao da je vrijeme da se povučemo.

Iako je let prošao bez ikakvih problema, bila sam sretna kad je kapetan objavio da ćemo uskoro sletjeti. Više od osamnaest sati u avionu bilo mi je previše. Nedostajao mi je svjež zrak i čvrsto tlo pod nogama.

*

Još sam se sjećala prvog udaha zraka po dolasku u Ameriku, i osjećaja koji me tada obuzeo. U Tajlandu je bilo slično, ali zrak je ovdje bio suh i nekako aromatičan. Mirisao je na pustolovinu.

Nakon dugog leta bila sam umorna i potpuno iscrpljena od *jet laga*. Sve što sam željela bilo je spavati. U avionu mi to nije uspjelo, no zato sam pročitala dvije knjige, a ni na putu do hotela nisam se mogla opustiti. Mislila sam da ćemo se odvesti taksijem, no moja su braća imala drukčije planove. To sam shvatila tek kada smo potrčali preko piste i stali pokraj helikoptera.

Uh.

Dylan je razmijenio nekoliko riječi s pilotom, koji je očito bio Tajlandanin. Stajala sam tamo, nevjerojatno umorna, nadajući se da će moja braća sve brzo organizirati. I nisu me razočarali. Nisam morala brinuti ni o čemu.

Dylan mi je pomogao da uđem u helikopter. Sjela sam na srednje sjedalo, stisnuta između dvojice braće, ali to mi nije smetalo. Naprotiv, osjećala sam se sigurnije. Moj um, iscrpljen

od putovanja, neprestano je proizvodio tjeskobne misli. Zamisljala sam da bismo se mogli srušiti, ili da bih mogla ispasti iz helikoptera. Možda zvuči smiješno, ali nikada prije nisam letjela helikopterom i osjećala sam nelagodu.

Shane mi je stavio na uši velike slušalice i svi su zvukovi utihnuli. Primijetila sam maleni mikrofon ispred svojih usta, no bila sam previše umorna da bih ga provjeravala i nešto rekla. Tada se Dylan nagnuo prema meni i pričvrstio mi pojas.

Iznenada sam začula u ušima nekakve glasove i ubrzo smo krenuli. Rotor se počeo okretati, proizvodeći tako zaglušujuću buku da sam bila zahvalna na slušalicama. Napokon smo se vinuli uvis.

Zavalila sam se duboko u sjedalo, a srce mi je luđački udaralo. Helikopter nije letio tako visoko kao privatni avion, ali je zato bio mnogo lakši, a time i manje stabilan. Usredotočila sam se na glasove moje braće, koji su nešto pričali i smijali se. Zvučali su posve opušteno i moj se puls postupno smirio.

Pogled na tirkizno plavo more, koje je svjetlucalo kao da je posuto draguljima, bio je zadivljujući. Zaboravila sam na strah i samo se čudila ljepoti prirode.

Kada smo počeli gubiti visinu, puls mi se opet ubrzao, ali opušteni smijeh moje braće pomogao mi je da se smirim.

Ne bi bili tako dobre volje da smo u opasnosti, rekla sam samoj sebi.

Helikopter je sletio na plažu i odjednom sam bila posve budna. Kad smo izašli, osjetila sam na licu vlažan povjetarac i osvrnula se oko sebe. Ostala sam zaprepaštena rajskom ljepotom koja nas je okruživala. Imala sam osjećaj da sam prenesena u svijet snova, svijet iz jedne od mojih omiljenih romantičnih knjiga.

Stajali smo u maloj uvali, između golemih stijena i mnoštva egzotičnog bilja. Nikada nisam vidjela tako jarku zelenu

boju, osim na društvenim mrežama, gdje sam pretpostavila da je riječ o filterima.

Pijesak pod mojim nogama bio je bijel poput brašna, a voda tako mirna i bistra, da je linija razgraničenja između mora i pijeska bila gotovo nevidljiva. Dalje prema pučini, more je bilo jače tirkizno, prelazeći na horizontu u tamno-plavu boju.

Dečki su si nešto dovikivali i pokazivali prema kući koja se skrivala iza gustog zida od zelenila.

Htjela sam po svaku cijenu ostati budna da ništa ne propustim, ali kapci su mi postajali sve teži. Zašto nisam spavala u avionu? Umorna, objesila sam se na Dylanovu čvrstu ruku.

– Kada ćemo stići? – upitala sam, uzdahnuvši.

– Vrlo brzo – odgovorio je iznenađujuće nježno. – Ono tamo je kuća za odmor u kojoj ćemo boraviti.

Pokazao je prema kući koja se nalazila malo dalje od obale. Njezini drveni zidovi činili su lijep kontrast bujnom zelenilu koje ju je okruživalo i bijelom pijesku na plaži. A onda sam ugledala još nešto: sjajni plavi bazen.

Dečki su ponijeli našu prtljagu, a ja sam gledala kako helikopter ponovo uzlijeće, stvarajući tako snažan vjetar da me gotovo otpuhao u grmlje.

Do kuće je bilo samo nekoliko koraka. U međuvremenu me jedino spoznaja da ću se uskoro moći ispružiti u pravom krevetu, spriječila da se jednostavno bacim na pijesak, ispružim se i zaklopim oči. Bila sam blizu toga, bilo je tako prekrasno toplo...

Oduvijek sam maštala kako bježim od zime u neku egzotičnu zemlju.

Čim smo zakoračili na drvenu terasu, pogled mi je pao na svjetlucavi bazen. I dečki su čeznutljivo gledali prema vodi.

Sigurno bi i oni najradije odmah uskočili unutra. Da barem nisam toliko umorna...

Oko četvrtastog bazena postavljene su ležaljke i stol, a nešto dalje otkrila sam *jacuzzi*. Izgledao je ludo nestvarno, kao na nekoj umjetničkoj fotografiji. Odjednom više nisam bila sigurna jesam li možda zaspala i sve ovo samo sanjam. Ta mi se mogućnost činila vjerojatnijom od stvarnosti ispred mene.

Rekla sam dečkima da sam iscrpljena i Dylan me, umjesto da mi pokaže ostatak kuće, odveo u moju sobu.

Uzdahnula sam s olakšanjem kad su mi stopala utonula u debeli, mekani bijeli tepih. Zatim sam ugledala ogroman krevet, iznad kojeg je na blagom povjetarcu što je dopirao izvana, lepršao lagani bijeli baldahin, sličan zavjesama na velikim staklenim prozorima.

Dylan me obavijestio da će mi kasnije donijeti prtljagu te da su mi pripremljeni kozmetika i pidžama za spavanje. Nisam ga baš pozorno slušala jer sam jedva stajala na nogama. Pospana i poluzatvorenih očiju, na brzinu sam se osvježila pod tušem i uskočila u ružičastu pidžamu kratkih rukava koja me čekala na krevetu. Zaspala sam čim mi je glava dotaknula mekane, mirisne jastuke.

Nisam uspjela još jednom proći u mislima sve događaje današnjeg dana: iznenada sam privatnim avionom odletjela u Tajland, na idilični otok na kojem bih trebala provesti zimske praznike.

Sve je ionako zvučalo previše nestvarno da bi imalo smisla o tome razmišljati.

*

Probudila sam se kasno poslijepodne. Inače bih se okrenula na drugu stranu i još malo odspavala, ali topli povjetarac i

sjene nepoznatih divovskih biljaka koje su plesale na zidu, podsjetili su me gdje se nalazim.

O moj Bože!

Odmah sam skočila iz kreveta, otišla u kupaonicu i odjenula kućni ogrtač koji je pristajao uz pidžamu i koji sam već ranije zamijetila.

Dok sam vezala pojas, pogledala sam kroz prozor, prema oceanu koji se sada presijavao poput zlata. Sunce je polako zalazilo, ali još je uvijek bilo prilično svijetlo. Stajala sam tamo i divila se tom rajskom okruženju.

Prije nego što sam izašla iz sobe, temeljito sam oprala lice (na umivaoniku su stajale sve moguće, posve nove kreme i pilinzi) i počesljala kosu. Strahovala sam da bi mi kosa ovdje mogla praviti probleme, i doista jest. Zbog visoke vlažnosti zraka bila je našušurena i imala barem dvostruko veći volumen no inače, što mi se nije osobito svidjelo. No, barem mi je lice izgledalo opušteno i odmorno. U kupaonici sam pronašla i lagane srebrne japanke koje sam odmah obula. Zašto sam uopće pakirala kufer kad se ovdje nalazi sve što mi treba za odmor?

Pitala sam se da li moja braća još spavaju. Ako su uopće legli. Na moje pitanje brzo je stigao odgovor u obliku poznatog brujanja aparata za kavu. Tiho sam sišla niza stube i ušla u kuhinju. Pretpostavljala sam da je to Dylan, koji si, kao i obično, priprema dvostruki *espresso*.

Ali nije bio Dylan. Uz radnu plohu stajao je potpuni neznanac. Zapanjena, stala sam kao ukopana. Moje su japanke zaškripale, a muškarac se naglo okrenuo. Njegov pogled imao je u sebi nešto od čega sam se skamenila i nisam mogla napraviti ni korak. Duboke bore oko njegovih intenzivnih, divljih tamnih očiju, davale su mu pomalo mračan izgled.

U prvi tren pomislila sam da je u našu kuću provalio brodolomac. U jednoj od knjiga koje sam pročitala, taj je lik izgledao upravo tako: mračan pogled, duga crna kosa prošarana sijedima i vezana u rep, uz malo dužu trodnevnu bradu.

Međutim, što sam duže promatrala neznanca, uočavala sam sve više razlika između njega i ljudske olupine iz romana. Zamijetila sam da je ovaj muškarac previše dotjeran. Nosio je bijelu lanenu košulju s nehajno podvrnutim rukavima, oko vrata je imao srebrni lančić, na desnom zapešću nekoliko kožnatih narukvica, a na lijevom debelu, srebrnu narukvicu.

Dok sam ga promatrala, njegov je pogled omekšao, ali ostala sam na oprezu. Imala sam osjećaj kao da ga odnekud poznajem. Namrštila sam se nepovjerljivo.

– Oprostite – tiho sam rekla. Svaka stanica moga tijela bila je spremna na bijeg. – Tražim svoju braću.

Gdje su, dovraga?

Muškarčeva usta razvukla su se u osmijeh.

– Dečki su na plaži. Nisu te htjeli buditi.

Način na koji me promatrao izazivao je u meni nelagodu. Osim toga, njegove su me riječi uznemirile. Moja su braća otišla na plažu? Bez mene? Ostavili su me ovdje s nepoznatim čovjekom? To im nije bilo slično. Trebali bi paziti na mene. Ili su znali da nisam u opasnosti? Jesu li ga uopće poznavali? On je očito znao za braću Monet.

Neko sam ga vrijeme šutke promatrala, razmišljajući što bih trebala reći.

Zašto tako zuri u mene? Zar me poznaje?

Već sam otvorila usta da mu kažem da idem, kad je progovorio: – Hailie, čekao sam da se probudiš.

Naježila sam se začuvši kako izgovara moje ime. Kao da je okusio nešto posebno slasno. Možda je to bila samo moja bujna mašta, ali zvučalo je nekako opasno.

Htjela sam ga upitati otkud zna moje ime, ali on je rekao:
– Tako si lijepa...

Iako je gotovo šaptao, kao da govori samome sebi, ipak me prošla jeza. Nisam mogla izustiti ni riječ. Zakoračila sam unatrag.

– Ja... Moram pronaći Dylana.

Muškarac je vjerojatno shvatio da me uplašio, jer je zatrep-tao i pružio mi ruku, kao da me želi zaustaviti. Odjednom sam ga zamislila kao neku vrstu čarobnjaka, demona koji posjeduje nadnaravne moći, koje će iskoristiti kako bi me savladao, ali nije se dogodilo ništa takvo. Nije se pojavila nikakva svjetlosna kugla, niti se iza mene podigao nevidljivi zid koji bi me spriječio u bijegu. Napravila sam još jedan korak unatrag.

– Čekaj, molim te. Tvoja su braća na plaži. Stvarno. – U njegovu glasu čula se molećiva nota koja me natjerala da zastanem. – Znali su da želim provesti neko vrijeme s tobom i željeli su nam dati malo privatnosti.

Iznenadeno sam podigla obrve. O čemu ovaj čovjek priča? Bilo mi je svega dosta.

– Moja su braća opsjednuta time da nadziru svaki moj korak, a vi mi želite reći da su me ostavili samu s neznancem, u stranoj zemlji? S neznancem koji mi, usput rečeno, govori da sam lijepa?

U kutu njegovih usana zatitrao je smiješak.

– Ispričavam se, to je sigurno zvučalo čudno. Nisam te želio uznemiriti. – Odmahnuo je glavom i, teško uzdahnuvši, oslonio se na radnu ploču. – Hailie, stvarno moram hitno razgovarati s tobom, i to što prije, jer trebamo raspraviti nešto važno. Ako nemaš ništa protiv, mogli bismo sjesti na terasu. – Pokazao je prema ostakljenim vratima. – Odatle možeš vidjeti dečke. Molim te, Hailie, vjeruj mi. Nikada ti ne bih našao. Ako misliš da ćeš se osjećati sigurnije, imajući braću na dohvat glasa, nema problema.

Neko vrijeme razmišljala sam o njegovu prijedlogu, a zatim skupila hrabrost i izašla van, ponajprije da provjerim mogu li s terase zaista vidjeti braću. Držala sam se što je moguće dalje od tog tipa, jer mu još uvijek nisam vjerovala. Nakon onoga što se dogodilo Audreynom bratu te napada na Tonyja i mene u šumi, više nikome nisam vjerovala.

Terasa je također bila okružena bujnim zelenilom i doimala se ugodnom. Naslonila sam se na drvenu ogradu i stisnula oči da bolje vidim. U daljini sam ugledala tri osobe, koje su odavde izgledale sićušno. Dvije su se kupale, a jedna je sjedila na pijesku i nešto pila. To su sigurno moja braća. Tonyjev glasan smijeh, koji je dopirao iz vode, potvrdio je moju pretpostavku.

Odahnula sam s olakšanjem.

– Vidiš? Možeš ih u svakom trenutku pozvati ili otrčati do njih – rekao je zagonetni muškarac stojeći iza mene. Istina, na dovoljnom odstojanju, ali njegova prisutnost i dalje mi je bila neobjašnjivo neugodna.

Nadala sam se da će se dečki uskoro vratiti, ili barem pogledati u našem smjeru. Istovremeno sam znala da samo trebam viknuti i odmah će dotrčati. No, umjesto toga progutala sam knedlu, nevoljko se okrenula prema muškarcu iza sebe i kimnula glavom u znak pristanka.

Sjela sam na vrtni stolac s najboljim pogledom, dok je on zauzeo mjesto na drugom kraju staklenog stola. U ruci je držao šalicu kave i upravo otpio gutljaj.

– Želiš li nešto popiti? – upitao je. – Vodu, kolu, možda ledeni čaj? – Trudio se zvučati ljubazno i opušteno, ali jedino na što sam mogla misliti bilo je kako mi je Jerry na dočeku Nove godine stavio drogu u šampanjac. Nisam imala namjeru riskirati da opet doživim nešto slično.

Nisam skidala pogled s braće. Tony je očito nešto doviknuo Shaneu, jer je ovaj spustio bocu, skočio na noge i potrčao prema moru, prskajući na sve strane. Započeli su borbu u vodi. Njihov smijeh odjekivao je o stijene i zidove naše kuće za odmor.

Zbunjivala me njihova bezbrižnost. Činjenica da su me ostavili samu s ovim neznancem izazvala je u meni tjeskobu, i pitala sam se što se odjednom dogodilo s njihovom pretjerano zaštitničkom brigom. Iskreno, polako me hvatala jeza. Moja je majka uvijek naglašavala da ne smijem vjerovati neznancima, pogotovo muškarcima.

A ponajprije čudnim neznancima.

Tip koji je sjedio s druge strane stola bio je definitivno čudan. Bilo mi je drago što moja pidžama nije prekratka ili, ne daj Bože, izazovna, i što sam preko nje navukla kućni ogrtač, jer me gledao kao da me doslovno guta očima. To me sve više živciralo, da ne kažem plašilo. Imao je više od pedeset godina. Muškarci njegove dobi ne bi trebali na takav način buljiti u tinejdžericu. Bez obzira na to što me gledao samo u lice, odnosno ravno u oči. Kao da u njima nešto traži.

– Možete li me, molim vas, prestati tako gledati? – rekla sam naposljetku. Nije me bilo briga ako zvučim nepristojno.

Nagnuo je glavu ustranu.

– Kako te gledam?

Njegov pogled postao je još intenzivniji, što me činilo dodatno nesigurnom.

– Kao... kao...

Točno sam znala što želim reći. *Kao perverznojak*. Međutim, bila sam previše dobro odgojena da bih to izgovorila. Pogotovo nekome toliko starijem od mene.

On je dovršio rečenicu, ne skidajući pogled s mene: – Kao otac koji prvi put vidi svoju kćer.